Ἔτος ΙΕ' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 4 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1901 Ἀριθ. 682

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27 Ὁδὸς Πανεπιστημίου 27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρ εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶ Κυρία **ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ**

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἐν Ἀθήναις φωλεὰ τῆς Γυναικείας Χειραφετήσεως.— Ὁ Ζωγράφος (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου)·— Ἡ Μάγισσα (ὑπὸ Μάϊας).— Γνῶμαι περὶ συζύγων (ὑπὸ κ. Μαίρης Ἀναιρούση, κατὰ τὸ Ἀγγλικόν).— Οἱ Ἕλληνες: κατὰ τὸν Renan (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου).— Συνταγαί.—Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλὶς ὑπὸ κ. Εἰρήνης Νικολαΐδου.

Η ΦΩΛΕΑ ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΕΩΣ

Προχθὲς ἐσημειώσαμεν εἰς ὀλίγας γραμμὰς τὰς ἀπαρχὰς καὶ τὴν δρᾶσιν τῆς Χειραφετήσεως τῆς Γυνικὸς εἰς τὴν Ἀμερικήν. Ἐδώκαμεν εἰς τὰ κυριώτατα αὐτῆς σημεῖα τὴν λογοδοσίαν τῆς πεντηκονταετοῦς περίπου ἐξελίξεώς της.

Ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τὸν ἐγερθέντα τελευταίως εἰς Ἀθήνας θόρυβον ἐπρόκειτο περὶ τῶν κινδύνων, οὓς διατρέχει ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία ἕνεκα τῶν ἰδεῶν αὐτῶν, δὲν θὰ ἦτο κακὸν νὰ γνωσθῇ ὀλίγον ἀπὸ ποῦ ἤρχισε καὶ ἐδῶ ἡ γυναικεία χειραφέτησις καὶ εἰς ποῖον ἀκριβῶς εὑρίσκεται σημεῖον.

Θὰ ἦτο μάλιστα εὐεργετικὸν καὶ σωτήριον νὰ καταγγελθῇ εἰς τοὺς φανατικοὺς πατριώτας καὶ ὑμνητὰς τῶν πατρίων, οἱ ὁποῖοι μὲ τόσην τραγικότητα ἔκρουσαν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου καὶ ἀνέλαβαν νὰ προφυλάξουν τὸν Ἑλληνικὸν οἶκον ἀπὸ τὸν κίνδυνον αὐτόν, θὰ ἦτο φιλάνθρωπον νὰ καταγγελθῇ εἰς αὐτοὺς ἡ ἑστία καὶ τὸ κέντρον καὶ ἡ ἀφετηρία, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁρμᾶται εἰς αὐτὰς τὰς Ἀθήνας τὸ μόλυσμα τῆς γυναικείας χειραφετήσεως.

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου, ἀρ. 46 ὑπάρχει ἐν εὐρύχωρον οἴκημα μὲ ἔκτασιν ἐλευθέρου ἀέρος ἀπεριόριστον, μὲ ὑπερύψηλα πεῦκα, τὰ ὁποῖα σκορπίζουν τὸ ζωογόνον ἄρωμά των εἰς τὸν περιβάλλοντα τὴν οἰκοδομὴν ὁρίζοντα.

Μέσα ἐκεῖ ἔχει ἐγκαταστήσει τὴν φωλεάν της ἡ γυναικεία χειραφέτησις. Μέσα ἐκεῖ ἐπιτελεῖται τὸ ἐθνοκτόνον ἔργον τοῦ σοσιαλισμοῦ, κατὰ τρόπον, ὅστις προκαλεῖ ἀλληθῶς κατάπληξιν.

Μὲ τὴν ἀρχηγὸν τῆς γυναικείας χειραφετήσεως ἐπὶ κεφαλῆς μία ὁμάς, ἡ ὁποία ἠμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ καὶ μία μικρὰ λεγεὼν γυναικῶν, ἀφοῦ ἐμελέτησαν καλὰ τὸ δόγμα τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ ἐνεβάθυναν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ εὐαγγελίου, ἐπείσθησαν ὅτι δὲν ἐπλάσθησαν μόνον διὰ νὰ μαγειρεύουν καὶ νὰ ξεσκονίζουν καὶ νὰ ἐνδύωνται ὡς κοῦκλαι καὶ νὰ κακολογοῦν, ἀλλὰ ὅτι ἠμποροῦσαν νὰ διαθέσουν τὸν καιρὸν ὅπου ταῖς μένει ἀπὸ τὰς οἰκιακὰς ἐνασχολήσεις των εἰς τὴν γυναικείαν χειραφέτησιν.

Τὸ πολυσήμαντον ἐκεῖνο ρητὸν τοῦ Εὐαγγελίου «*Μάρθα, Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζεις περὶ πολλά, ἑνὸς δέ ἐστι χρεία*» ἂν καὶ δὲν εἶχεν ἀκόμη μεταφρασθῇ τὸ Εὐαγγέλιον ἐννόησαν τόσον καλά, ὥστε ἀπεφάσισαν, συνδυάζοι σαι τὸ παράδειγμα τῆς Μάρθας καὶ τῆς Μαρίας μαζῇ, νὰ ἐπιζητήσουν καὶ αὐταὶ τὸ καλὸν καὶ εἰς τὸν ὑψηλότερον ὀλίγον ἀπὸ τὰ φουρνέλα τῶν μαγειρείων των ὁρίζοντα.

Καὶ ἐπειδὴ αἱ ἰδέαι τῆς γυναικείας χειραφετήσεως ἐκυκλοφοροῦσαν εἰς τὸν ἀέρα, φυσικὸν ἦτο νὰ ἐνστερνισθοῦν μερικὰς ἀπὸ αὐτάς, ὅσας ἐνόμισαν εὐεργετικὰς καὶ συμφώνους πρὸς τὸν προορισμόν των καὶ νὰ τεθοῦν εἰς τὸ ἔργον πρὸς ἐφαρμογήν των.

Τὸ γυναικεῖον ἔνστικτον, τὸ ὁποῖον φύσει εἶναι πάντοτε καὶ μητρικόν, εἴτε μητέρα, εἴτε ἄτεκνος, εἴτε γεροντοκόρη εἶναι ἡ γυνή, τὰς ἔκαμε νὰ ἀρχίσουν ἀπὸ τὴν χειραφέτησιν τῆς μικρᾶς ἡλικίας τοῦ φύλου των καὶ ἀπὸ τὰς ἀπορωτέρας τάξεις. Σοσιαλίστριαι βεβαίως, ὅπως ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος ἔλεγε περὶ τῶν μικρῶν καὶ ταπεινῶν παιδίων: *ἄφετέ τα ἐλθεῖν πρός με, διότι διὰ αὐτὰ εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν*» ἐσκέφθης-

σαν, ὅτι ἡ γῆ, χάρις εἰς τοὺς συντηρητικούς, ἔγεινε δι'αὐτὰ ἡ βασιλεία τῆς κολάσεως, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ παιδικὴ ἡλικία των ἐγκατελείφθη εἰς τοὺς πέντε δρόμους, ἔρμαιον τῆς βιομηχανικῆς ἀπληστίας καὶ σκληρότητος καὶ θῦμα τῆς νομοθετικῆς ἀδιαφορίας καὶ ἐπιπολαιότητος.

Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὡρισμένως δὲν ἦτο πλέον διὰ τὴν ἡλικίαν αὐτήν, ἰδίως τοῦ ἀσθενοῦς φύλου, κατὰ τοῦ ὁποίου ἔχουν συνομώσει καὶ αὐτοί, ἀκόμη οἱ ἐντεταλμένοι παρὰ τοῦ νόμου ὡς φρουροὶ καὶ προστάται αὐτῆς, κατὰ τὰ πρό τινος ἀποκαλυφθέντα καὶ μὴ λησμονηθέντα ἀστυνομικὰ σκάνδαλα.

Δώδεκα δέκα ἐξ ὡρῶν ἐργασία τὸ ἡμερονύκτιον εἰς τρώγλας καὶ ὑπόγεια, ἀμάθεια, πλήρης καὶ ἀπεριόριστος ἐκμετάλλευσις αὐτῶν, διαφθορὰ εἰς τοὺς δρόμους, ἐξάντλησις, μαρασμός, θάνατοι φυσικοὶ καὶ θάνατοι ἠθικοί, ἰδοὺ περίπου τὰ κακά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐζήτησαν νὰ χειραφετήσουν τὰ κορίτσια τοῦ λαοῦ αἱ γυναῖκες τῆς Ἑλλάδος, αἱ ἐνστερνισθεῖσαι τὴν χειραφέτησιν.

Κατ' ἀρχὰς πρὸ πέντε ἐτῶν πενῆντα ἕως ἑκατόν, σήμερον διακόσια ἕως τριακόσια, αὔριον πεντακόσια ἕως χίλια καὶ μετ' ὀλίγα ἔτη χιλιάδες ὅλαι κορίτσια τοῦ λαοῦ θὰ ἐξέρχωνται, ὡς ἐξῆλθον ἤδη τεχνίτριαι τέλειαι εἰς διαφόρους κλάδους μετὰ τριετῆ σχολικὴν φοίτησιν καὶ μόρφωσιν ἠθικὴν πνευματικὴν καὶ τεχνικὴν κερδίζουσαι ἐντίμως τὴν ζωήν των θὰ χειραφετηθοῦν δὲ κατὰ τρόπον, ὥστε καὶ ὑγιεῖς καὶ ἰσχυραὶ μητέρες φυλῆς νὰ καταστοῦν καὶ ἔντιμοι γυναῖκες νὰ μένουν καὶ τὸν βιομηχανικὸν πλοῦτον τῆς Ἑλλάδος νὰ ἀναπτύξουν καὶ τὰς δαπάνας τοῦ βίου νὰ περιορίσουν εἰς βαθμόν, ὥστε ὁ γάμος νὰ μὴ θεωρεῖται ὄνειρον ἄφθαστον καὶ ἡ μητρότης πολυτέλεια ὀδυνηρά.

Ἀλλὰ ἡ γυναικεία χειραφέτησις δὲν ἔμεινεν ἕως ἐδῶ. Ἐπεξέτεινε τὴν προπαγάνδαν της καὶ εἰς ἀνωτέρους κοινωνικοὺς κύκλους. Κοντὰ εἰς τὰς ἐργάτιδας ἐσκέφθη νὰ χειραφετήσῃ κάθε κόρην ἀπὸ τὴν ἐπιπολαιότητα, ἡ ὁποία κυριαρχεῖ εἰς τὴν σήμερον διδομένην ἀνατροφήν.

Διότι πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι οἱ κοπτόμενοι ὑπὲρ τοῦ μαγειρείου καὶ κηρύττοντες σταυροφορίαν κατὰ τῆς γυναικείας προόδου εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι τὴν ἀνατροφὴν τῶν κοριτσιῶν των ἀναθέτουν εἰς μίαν ξένην παιδαγωγὸν καὶ τὴν θεωροῦν συμπληρωμένην, ὅταν τὰ κορίτσια των ψελλίζουν δύο τρεῖς ξένας γλώσσας, κακοπαίζουν δύο τρία βᾶλς καὶ τραγουδάκια, ἢ τὸ πολύ, πολύ, μάθουν καὶ Ὅμηρον.

Λοιπὸν αἱ σημαιοφόροι τῆς Γυναικείας Χειραφετήσεως τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου ἀριθ. 46, εἶπαν εἰς τὰ κορίτσια αὐτὰ καὶ εἰς τοὺς γονεῖς των: Θέλετε νὰ μὴ σᾶς κλέπτουν οἱ ὑπηρέται σας καὶ νὰ μὴ σᾶς φορολογοῦν κατὰ τρόπον ἀπελπιστικὸν αἱ ράπτριαι καὶ αἱ πιλοποιοὶ καὶ αἱ μαγείρισσαι καὶ αἱ σιδηρότριαί σας; Σχηματίζομεν καὶ δι' ἐσᾶς ἓν μορφωτικὸν ἰδιαίτερον τμῆμα καὶ σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ ἀφαιρέσητε τὰ γάντιά σας καὶ νὰ σκεπάσετε τὴν πολυτέλειαν τῆς ἐνδυμασίας σας μὲ μίαν λευκὴν ἐμπροσθέλαν καὶ νὰ κάμετε ὅ,τι κάμνομεν καὶ ἡμεῖς. Νὰ μάθετε νὰ μαγειρεύετε καὶ νὰ σιδερώνετε καὶ νὰ ράπτετε τὰ ὑποκάμισα τῶν ἀνδρῶν σας καὶ τὰ φορέματα τῶν παιδιῶν σας καὶ τὰ καπέλλα σας μὲ τέχνην καὶ καλαισθησίαν. Καὶ νὰ μάθετε ἀκόμη νὰ κρατῆτε τοὺς λογαριασμοὺς τῶν σπιτῶν σας καὶ νὰ ζωγραφίζετε τὰς εἰκόνας τῶν οἰθουσῶν σας καὶ νὰ σκαλίζετε τὰ ἔπιπλά σας καὶ νὰ μεταβληθῆτε εἰς χαριτωμένους καὶ ὡραίους προμηθεῖς τῆς οἰκιακῆς σας εὐτυχίας.

Μόνον μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν θὰ ἀποκτήσητε τὴν πρώτην καὶ ὑπερτάτην τῆς ζωῆς χειραφέτησιν, ἡ ὁποία εἶναι ἡ οἰκονομικὴ καὶ θὰ ἀποτελέσητε τὸν ἀληθῆ καὶ ἰσχυρὸν συνεργάτην τοῦ ἀνδρός, καὶ θὰ ἐπιβάλετε νὰ σᾶς σέβωνται καὶ νὰ σᾶς εὐγνωμονοῦν καὶ ἐκεῖνοι ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι ἀρέσκονται ἕως τώρα νὰ φωνασκοῦν καὶ νὰ σᾶς πολεμοῦν καὶ νὰ σᾶς ἐμπαίζουν.

Εὐτυχῶς ὅτι εἶναι οἱ ὀλίγοι. Εὐτυχῶς ὅτι εἶναι οἱ μετρημένοι εἰς τὰ δάκτυλα καὶ ὅτι μὲ ὅλον τὸν θόρυβον, τὸν ὁποῖον κάμνουν δὲν φθάνουν καὶ ἐδῶ, ὅπως δὲν ἔφθασαν καὶ ἀλλοῦ εἰς κανὲν ποτέλεσμα.

Διότι καὶ ἐδῶ ἡ μεγάλη μερὶς τῆς κοινωνίας καὶ ἡ ἐπίσημος Ἑλλὰς ἠσπάσθη καὶ ἐπεδοκίμασε καὶ ἐνισχύει τὴν τοιαύτην γυναικείαν χειραφέτησιν. Ἡ βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος τὴν προστατεύει, ἡ ἐκκλησία ἐξ ὀνόματος τῶν ἀρχηγῶν της τὴν εὐλογεῖ, ὁ δήμαρχος διὰ τῆς συμμετοχῆς τῆς συζύγου του τὴν υἱοθετεῖ.

Κυβερνῆται ἐπιφωνέστατοι ὡς ὁ πολύπειρος καὶ σοφὸς ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως κ. Θ. Δηλιγιάννης καὶ οἱ κ.κ. Α. Ζαΐμης, Δραγούμης, Εὐταξίας, Παναγιωτόπουλος καὶ πολλοὶ ἄλλοι τὴν ὑπεστήριξαν ἐνθέρμως. Ἡ νῦν Κυβέρνησις διετράνωσε τὸν πρὸς αὐτὴν θαυμασμόν της διὰ δύο ὑπουργῶν της, ἀνδρῶν πανθομολογουμένης εὐφυΐας καὶ νοημοσύνης.

Ὁ κ. Στάης, εὑρισκόμενος προχθὲς εἰς τὴν τελετὴν τοῦ Ἁγιασμοῦ τῆς ἑστίας αὐτῆς τῆς γυναικείας προόδου ὄχι μόνον ἐξέφρασε τὸν θαυμασμόν του καὶ τὴν ἀνεκήρυξεν ὡς τὸ μέγιστον καὶ εὐεργετικώτατον μέσον τῆς γυναικείας μορφώσεως καὶ ὑπεσχέθη γενναιοτέραν πολὺ εἰς τὸ μέλλον τὴν συνδρομὴν τῆς Κυβερνήσεως, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν μνηστήν του ἐσύστησε νὰ λάβῃ ἐνεργὸν μέρος εἰς αὐτήν. Ὁ δὲ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργὸς κ. Α. Σιμόπουλος δι' ἐπιστολῆς του, δικαιολογῶν τὴν ἕνεκα κακοδιαθεσίας μὴ ἐπίσκεψίν του κατὰ τὴν ὥραν τοῦ Ἁγιασμοῦ, ἰδοὺ τί γράφει μεταξὺ ἄλλων ὑπὲρ τῆς σχολῆς ὅτι: ἐξυπηρετεῖ σκοπὸν κοινωφελῆ καὶ ὅτι οὐδέποτε θέλει παύσει ἐνδιαφερόμενος ὑπὲρ αὐτῆς. Συγχαίρων δὲ τὰς κυρίας λέγει κατὰ λέξιν: δι' οὓς ὑποβάλλεσθε κόπους πρὸς βελτίωσιν τῆς καταστάσεως τῶν παρ' ἡμῖν λαϊκῶν τάξεων καὶ ἀνεπιφυλάκτως ἐπιδοκιμάζων τὸ ὁποῖον ἐξελέξατε πρόσφορον σύστημα πρὸς ἐπιδίωξιν τῆς εὐημερίας τῆς ἐν γένει Ἑλληνικῆς οἰκογενείας.

Τώρα ἐν μένει διὰ τοὺς ἀνησυχοῦντας καὶ κεραυνοβολοῦντας τὴν γυναικείαν χειραφέτησιν: Νὰ ἐπισκεφθοῦν καὶ αὐτοὶ τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου ἀρ. 46 μεγάλην καὶ πευκοστολισμένην φωλεάν της καὶ νὰ ἡσυχάσουν.

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Θεὸς ἀνάμεσα στοὺς κόσμους ποῦ δημιουργεῖ ὁ ζωγράφος μέσα στὸ ἐργαστήρι του, θεὸς ἀληθινὸς, γιατὶ τοὺς δίνει ζωῆ μὲ τὴν ζωὴν τὴν ὠμορφιὰ καὶ τὴν ἀθανασία.

Περιτριγυρισμένος ἀπὸ κόσμους ἰδανικούς, πλέει μέσα σὲ ρῶτα, χρώματα καὶ γραμμές· γιὰ αὐτὸν ὅ,τι εἶνε ἀσύλληπτο στὸ μάτι τοῦ τυχαίου ἔχει ἄλλη ζωὴ καὶ ἄλλη ὠμορφιά. Ἐξιδανικεύει καὶ τὰ ἄσχημα καὶ δίνει ζωὴ στὰ ἄψυχα.

Καθισμένος μπροστὰ σ' ἕνα κομμάτι ἄσπρο πανὶ χύνει τὴν ψυχήν του καὶ βλέπει τὶς μυστικὲς ἰδέες του νὰ πέρνουν ζωὴ κάτω ἀπ' τὰ θαυματουργὰ χέρια του, καὶ βλέπει νὰ γεννοῦνται πρόσωπα ὡχρὰ καὶ πρόσωπα τριανταφυλλένια, μαλλιὰ μαῦρα ἀέρινα καὶ φουντωτὰ καὶ ἄλλα χρυσᾶ καὶ διαφανῆ σὰν νὰ τὰπλεξε μία ἀχτίδα τοῦ ἡλίου γιὰ νὰ στεφανώσῃ μὲ τὴν δόξα τῆς ὠμορφιᾶς ἕνα νέο καὶ θυμασίως ὡραῖο κεφάλι. Παρέκει πρόσωπα κουρασμένα, μάτια ἄφωτα, μέτωπα ζαρωμένα, χείλη ἄψυχα, ποῦ δὲν τὰ ρωτίζει τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὴν ψυχὴ τοῦ καλλιτέχνου, μέσα ἀπὸ τὶς ὁλόχρυσες κορνίζες τους στέκουνε καὶ βλέπουνε τὰ νιᾶτα καὶ τὴν ζωὴν ποῦ βρίσκουνταν ἀγνάντια τους.

Ὅλα μέσα ἐκεῖ ἔχουνε τὴν δικήν τους ὠμορφιά, ὅλα ἔχουνε τὴν δικήν τους χάρη, μὰ ποιὸ ὤμορφα, ποιὸ ζωντανὰ εἶνε τὰ παιδικὰ κεφαλάκια μὲς τὶς χαρούμενες καὶ γελαστὲς ἢ σκουντουφλισμένες ὄψες τους ποῦ κρεμμασμένα ὁλόγυρα φαίνουνται σὰν ἀγγελούδια ἕτοιμα νὰ πετάξουνε μακριὰ ἀπὸ τὸ δημιουργό τους, καρφωμένα ὅμως πάντα κοντά του καὶ σφικτὰ δεμένα μὲ τ' ἀόρατα νήματα τῆς ἀγάπης.

Καὶ ἀνάμεσα στοὺς κόσμους αὐτοὺς τοῦ ὡραίου καὶ ἰδανικοῦ, θεὸς τῆς ὠμορφιᾶς, ἀντὶ γιὰ σκῆπτρο κρατῶντας τὸ πινέλο του ὁ ζωγράφος, ὅλο καὶ νέους κόσμους δημιουργεῖ καὶ νέους δρόμους πρὸς τὸ ὡραῖο καὶ ἀληθινὸ ἀνοίγει.

Εἰρήνη Νικολαΐδου.

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

Τὴν ἀγωνίαν τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς κ. Παλβίδου εἶχε διακόψει μικρὰ φαινομενικὴ καλλιτέρευσις, καθ' ἣν ἡ ἀσθενὴς ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις της, τῇ συνδρομῇ, ὡς ὑπέθεσαν οἱ περὶ αὐτήν, τῆς μὶς Μαίης τὴν ὁποίαν, κατὰ παράκλησιν τοῦ συζύγου της, εἶχε προσκαλέσει ἡ Ὀλγίνα πλησίον τῆς ἀσθενοῦς. Ὁ δυστυχὴς γέρων τόσον τὸν εἶχεν ἐκπλήξει ἡ εἰς ὅλα τελειότης τῶν δύο ξένων αὐτῶν γυναικῶν, ὥστε εἶχε συλλάβει τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν κατώρθωσαν οἱ ἄνδρες ἰατροί, θὰ κατώρθωνεν ἴσως ἡ ὡραία Ἀμερικανὶς ἐπιστήμων.

Μετὰ τὴν ἐπίσκεψίν της μάλιστα, καθ' ἣν τυχαίως ἡ ἀσθενὴς συνῆλθε, καὶ ἐφάνη ἠρεμωτέρα καὶ πλέον εὐτυχής, ὁ Παλβίδης δὲν εἶχε πλέον καμμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς θεραπείας τῆς γυναικός του. Ἀλλ' εἶχεν ἀπατηθῆ. Ἡ μὶς Μαίη ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ κ. Παλβίδου ἦτο καταδικασμένη καὶ ἐπεχείρησε διὰ τοῦτο, εὐθὺς ὡς ἡ πάσχουσα ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις της, τὴν ἀνακούφισιν καὶ παρηγορίαν τῆς ψυχῆς της. Εἴξευρε τὸ μέγα τῆς ζωῆς της ἀπόρρητον καὶ ἠσθάνετο πόσον θὰ ὑπέφερε κατὰ τὰς στιγμὰς αὐτάς μακρὰν τοῦ ἀνδρός, τὸν ὁποῖον ἠγάπα. Καὶ διὰ τοῦτο ὡς ἱερεὺς μᾶλλον παρὰ ὡς ἰατρὸς τῆς ὡμίλησε περὶ τοῦ συνδέσμου τῶν ἀγαπωμένων ψυχῶν, τὸν ὁποῖον τίποτε οὔτε ὁ θάνατος αὐτὸς δὲν δύναται νὰ διασπάσῃ. Καὶ μὲ τὰ πειστικὰ λόγιά της ἀνεκούφισε τὴν δυστυχῆ πάσχουσαν καὶ τὴν ἔκαμε νὰ θεωρῇ τὸν θάνατον, ὡς τὸν μόνον τρόπον μιᾶς εὐτυχίας αἰωνίας καὶ ἠρέμου, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ψυχή της θὰ εὑρίσκετο εἰς διαρκῆ συνάφειαν μὲ τὰς ψυχὰς ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἠγάπα.

Τὰ ὀλίγα αὐτὰ λόγια ἐλέχθησαν τόσον σιγά, τόσον ἠρεμα μὲ τόσην ἁπαλότητα καὶ τρυφερότητα φωνῆς, ὥστε ἐπέδρασαν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ἀγωνιώσης ὡς ὑπερκόσμιος μουσική, ὡς μία ἐπαγγελία θεία, τὴν ὁποίαν ὁ οὐρανὸς τῆς ὑπέσχετο διὰ τὴν μέλλουσαν αἰωνιότητα. Ἡ σκληρὰ καὶ σκοτεινὴ εἰκὼν τοῦ θανάτου μὲ τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα λόγια τῆς καρδιᾶς καὶ τῆς πίστεως ἐξηφανίσθη ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἐξησθενημένον πνεῦμα τῆς δυστυχοῦς, καὶ ἀντ' αὐτοῦ μία ἀκτὶς φωτεινή, τὴν ὁποίαν καὶ ἡ ὑπὲρ τὴν γῆν ἀγάπη ἐχρύσωνε, ἔφερε καὶ πάλιν τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη καὶ τὴν ἐλπίδα εἰς τὴν ψυχήν. Καὶ ὅταν ὀλίγας ὥρας βραδύτερον τὰ 'μάτια ἐκλείσθησαν διὰ νὰ μὴ ἀνοίξουν πλέον εἰς τὸ φῶς τῆς ζωῆς, τὸ πρόσωπον ἦτο ἤρεμον καὶ ἡ ἀγωνία τοῦ τέλους ἦτο μία νίκη τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος ἐπὶ τῆς ἀθλιότητος καὶ τοῦ ἐκμηδενισμοῦ τῆς σαρκός.

Εἰς τὴν τελευταίαν αὐτὴν στιγμὴν παρευρέθη μόνον ἡ μὶς Μαίη, ὁ Παλβίδης καὶ ὁ Κώστας. Ἡ ἰατρὸς ἠθέλησε νὰ περιβάλῃ τὴν πάσχουσαν κατὰ τὰς τελευταίας στιγμάς της μόνον ἀπὸ βλέμματα ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι εἰλικρινῶς τὴν εἶχαν ἀγαπήσει. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἶχεν αἰσθανθῆ εἰς τὴν οἰκογένειαν Δέλβου, ἀνθρώπους ὑπόπτους, τοὺς ὁποίους ἡ ἀσθενὴς ἠνείχετο, ἀλλὰ δὲν ἠγάπα. Τοὺς ἀπεμάκρυνε μὲ τρόπον, ἐκάλεσεν ἀμέσως τὸν Κώσταν νὰ μεταβῇ ἐκεῖ, μὲ δύο μόνας λέξεις της «ὁ εὐτυχὴς πατέρας δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ τοὺς δυστυχεῖς φίλους. Σπεύσατε.»

Ἡ μὶς Μαίη ἐπίστευεν εἰς τὸν πνευματισμόν. Εἶχε τὴν βεβαιότητα, ὅτι ἡ ψυχορραγοῦσα, ἂν καὶ δὲν ἦτο εἰς καμμίαν συνάφειαν πλέον μὲ τὸν περὶ αὐτὴν κόσμον, ἠσθάνετο πλησίον της τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἠγάπα καὶ ἡ ἀλγοῦσα ψυχὴ ἐκείνου ἀδελφωμένη μὲ τὴν ἰδικήν της, διηυκόλυνε τὸν ἀγῶνα τῆς ὀδυνηρᾶς διασπάσεως τῆς φθαρτῆς ὕλης ἀπὸ τῆς ἀΰλου ὑποστάσεως τοῦ πνεύματος.

Προσευχηθῆτε, Κύριε, προσευχηθῆτε φίλε μου, εἶχεν εἴπει ἡ μὶς Μαίη καὶ εἰς τὸν σύζυγον καὶ εἰς τὸν Κώσταν κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν καὶ οἱ δύο ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ εἶχαν ξεχάσει πῶς προσεύχονται, ἀκολουθοῦντες τὸ παράδειγμα τῆς ἰατροῦ ἐγονυπέτησαν πρὸ τῆς κλίνης τοῦ θανάτου καὶ ἤρχισαν νὰ προσεύχωνται. Ὁ κοινὸς πόνος τοὺς εἶχεν ἀδελφώσει ἐκεῖ καὶ ἡ τόσον σκληρὰ ἐπελθοῦσα λύσις τῆς τραγικῆς ἱστορίας τῶν δύο ἐκείνων ψυχῶν τοὺς ἐξιλέωνε τὴν στιγμὴν αὐτήν, ἣν ὁ θάνατος καθίστα ἱερόν. Ἡ ἰατρὸς μάλιστα, ἡ ὁποία ἐθεώρει τοὺς νόμους τῆς φύσεως, νόμους τοῦ θεοῦ, καὶ ἡ ὁποία ἔθετε τὸν ἔρωτα, ὅταν ἦτο ἀληθὴς καὶ μεγάλος, ὑπεράνω ὅλων τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν, ἡ ἰατρός, φιλοσοφοῦσα ἐσκέπτετο: ποῖος ἀρά γε μεταξὺ τῶν δύο ἡμάρτησε περισσότερον ἀπ-

ἐναντι τῶν νόμων τοῦ θεοῦ ; ὁ σύζυγος τοῦ σώματος, ἢ ὁ σύζυγος τῆς ψυχῆς ; Καὶ ἐνῷ ἔφερε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὡς κηρίνου προσώπου τοῦ Κώστα, τὸν ὁποῖον ἔλεγε κανεὶς ὅτι ὁ θάνατος εἶχεν ἐγγίσει μὲ τὴν ἰδίαν σφραγίδα, μὲ τὴν ὁποίαν εἶχε κλείσει τὴν ζωὴν τῆς φίλης του, ἐσκέπτετο : ἆρά γε αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἐγκατέλειψε γυναῖκα καὶ τέκνον καὶ ζωὴν οἰκογενειακῆς εὐτυχίας καὶ παρὸν καὶ μέλλον ἔντιμον διὰ τὴν ἀγάπην τῆς γυναικὸς αὐτῆς εἶνε περισσότερον ἀξιόμεμπτος ἀπὸ αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἐπίστευσεν ὅτι ἡ φύσις μεταβάλλει τοὺς νόμους της καὶ ἐξκρυγρώνει τὰ δικαιώματά της μὲ χρυσάφι καὶ μὲ μεταξωτάς στόφας καὶ μὲ πολύτιμα πετράδια ; Καὶ ἆρά γε δὲν εἶνε ψεῦδος καὶ βεβήλωσις τοῦ ἁρμονικοῦ ἔργου τῆς δημιουργίας οἱ γάμοι αὐτοὶ οἱ ἱερόσυλοι, οἱ ὁποῖοι κυοφοροῦν τοὺς ἀνόμους ἔρωτας καὶ τὰς ἐκφυλισμένας γενεάς ;

Ἕνας βρυχηθμὸς μᾶλλον ἢ λυγμὸς τοῦ Παλβίδου ἀπέσπασε τὴν Ἀμερικανίδα ἀπὸ τὰς σκέψεις της. Ὁ δυστυχὴς γέρων, ὁ ὁποῖος εἶχε γονατίσει πρὸ τῆς κλίνης, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ σύζυγός του ἦτο ἤδη νεκρά, εἶχεν αἴφνης ἀντικρίσει τὰ ὑελώδη ἡμίκλειστα μάτια καὶ τὸ στόμα, τὸ ὁποῖον λεπτὸς ἀφρὸς ἐστεφάνωνεν, ὕστατον δεῖγμα τῆς ἐναγωνίως σβεσθείσης ζωῆς. Τότε ἠσθάνθη ὡς νὰ τοῦ ἤνοιγαν μίαν μεγάλην πληγὴν εἰς τὸ στῆθος καὶ ὁ πόνος ὁ τόσον ὀδυνηρὸς τοῦ ἀπέσπασε τὴν ὑπερτάτην ἐκείνην κραυγὴν πληγωμένου μᾶλλον ζῴου παρὰ ἀνθρώπου. Ὁ Κώστας εἶχεν γίνει ὠχρότερος καὶ ἀπὸ τὴν νεκράν. Ἡ μεγάλη λύπη τοῦ γέροντος ἐδιπλασίαζε τὴν ἰδικήν του, καὶ μολονότι δὲν ἐκραύγαζεν αὐτὸς καὶ δὲν ἐβρυχᾶτο, ἠσθάνετο ὅμως, ὅτι ὑπέφερεν ὅσον δὲν εἶχεν ὑποφέρει ποτὲ εἰς τὴν ζωήν του. Ὁ παραίτιος τῆς καταστροφῆς αὐτῆς ἦτο ἀναντιρρήτως αὐτός· ἦτο ὁ δήμιος τῆς γυναικός, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀγαπήσει. Διατὶ νὰ μὴ ἀποθάνω ἐγὼ πρὶν κάμω τὸ κατηραμένον αὐτὸ ταξείδι, ἐσκέπτετο. Καὶ ἠσθάνθη τόσον πόνον μέσα εἰς τὴν ψυχήν του καὶ τόσον κενὸν γύρῳ του καὶ τόσην ἀθλιότητα καὶ εἰς τὸ παρελθὸν καὶ εἰς τὸ παρὸν καὶ εἰς τὸ μέλλον, ὥστε μία ἰδέα μόνον τὸν ἔσωζεν, ἡ ἰδέα ὅτι ἐπὶ τέλους ἠμποροῦσε καὶ αὐτὸς νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ζωήν του.

Ἡ Ἀμερικανὶς ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν της καὶ ἐπλησίασε τὸν γέροντα Παλβίδην. Ἀσπασθῆτε τὴν σύζυγόν σας, Κύριε, εἶπε καὶ μὴ ταράττετε τὴν ἡσυχίαν τῆς ψυχῆς της μὲ τὴν ὑπερβολικὴν ἀπελπισίαν σας. Καὶ ἐνῷ ὡμίλει πρὸς τὸν ἀναίσθητον γέροντα ἔνευε ταὐτοχρόνως πρὸς τὸν Κώστα νὰ τὴν βοηθήσῃ, θέλουσα νὰ ἀποσπάσῃ καὶ αὐτὸν ἀπὸ τὴν ἀπελπιστικήν πρὸς τὴν νεκρὰν προσηλωσίν του.

Ἀλλ' ἡ κραυγὴ τοῦ συζύγου εἶχεν ἀπηχήσει εἰς ὅλην τὴν οἰκίαν καὶ ἡ πιστὴ θαλαμηπόλος, ἡ ὁποία ἐκάθητο ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιον, μὲ τὰ δύο κορίτσια τοῦ Δέλβου ὥρμησαν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νεκρᾶς κλαίουσαι. Ἡ Ὀλγίνα, ἡ ὁποία ἀνεπαύετο εἰς παρακείμενον δωμάτιον, ἔτρεξε καὶ αὐτὴ καὶ μόνος ὁ Δέλβος, ὁ ὁποῖος ἔμενεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ μικροῦ υἱοῦ τοῦ Παλβίδου ἂν καὶ ἤκουσε τὴν κραυγὴν καὶ τὸν ἐπακολουθήσαντα θόρυβον δὲν ἐκινήθη ἀπὸ τὴν θέσιν του ὑπὸ φόβου μήπως δώσῃ ὑπονοίας εἰς τὸν μικρόν.

Ἀλλ' ἡ ψυχὴ τοῦ μικροῦ ἠγρύπνει καὶ ἀγωνιοῦσα ἐμετροῦσε μὲ τοὺς παλμοὺς τοῦ ἰδικοῦ του πόνου τὰς τελευταίας τῆς μητέρας του στιγμάς. Χλωμὸ ὡς μαραμένον τοῦ ἀγροῦ λουλουδάκι, τὸ ὁποῖον δὲν θερμαίνει πλέον καμμία φωτεινὴ ἀκτὶς θερμοῦ ἡλίου, λευκὸν λευκότερον καὶ ἀπὸ τὸ ἐξ ἐλεφαντόδοντος κρεββατάκι του, ἔκλεισε μόνον μὲ μίαν σπασμωδικὴν κίνησιν τὰ ὀμματα του εὐθὺς ὡς ἠκούσθη ἡ ἀγρία ἐκείνη φωνὴ καὶ ἔπειτα σιγανά, σιγανὰ μὲ φωνὴν σπαρακτικὴν ἐψιθύρισεν : τελείωσε· ἡ μαμμά μου ἀπέθανε ! Θέλω νὰ πεθάνω καὶ ἐγώ.

Καὶ ὁ Δέλβος ἐνόμισεν, ὅτι πραγματικῶς εἶχεν ἀποθάνει, διότι οὔτε ἔκλαυσεν, οὔτε ἤνοιξε τὰ μάτια του, οὔτε ἐκινήθη πλέον. Ἡ Ὀλγίνα, ἡ ὁποία ἤρχετο νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἄνδρα της περὶ τοῦ θανάτου τῆς κ. Παλβίδου, τὸν εὗρε ὠχρόν, πρὸ τοῦ ἀναισθήτου σώματος τοῦ μικροῦ. Νομίζω ὅτι εἶναι νεκρὸν καὶ αὐτό, εἶπε πρὸς τὴν γυναῖκά του δεικνύων τὸ μικρὸν πάλλευκον πρόσωπον τοῦ ὀρφανοῦ.

Ἡ Ὀλγίνα χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἔτρεξε πρὸς τὴν Ἀμερικανίδα, ἡ ὁποία ἡτοιμάζετο νὰ φύγῃ, εὐθὺς ὡς εἶχεν ἐπανέλθει ὁ ἰατρὸς τῆς οἰκογενείας. Τὸ μικρὸ δὲν εἶναι καλά, ἐλᾶτε γρήγορα, εἶχεν εἴπει ἡ Ὀλγίνα πρὸ τῆς θύρας τοῦ νεκρικοῦ θαλάμου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἠκούοντο οἱ λυγμοὶ τῆς πιστῆς θαλαμηπόλου τῆς νεκρᾶς

Ἀλλ' ὅσον σιγὰ καὶ ἂν εἶχεν ὁμιλήσει, ἡ κ. Δέλβου, καὶ ὁ Παλβίδης καὶ ὁ Κώστας ἤκουσαν τὸ τρομερὸν ἄγγελμα. Καὶ οἱ δύο τότε ἐρρίφθησαν ἐκτὸς τοῦ δωματίου καὶ ἠκολούθησαν τὰς δύο γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι εἶχαν διευθυνθῆ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ μικροῦ.

Δυστυχία μου ! παιδί μου σὲ χάνω καὶ σένα, ἠκούσθη ἀσθενὴς καὶ ἀπελπιστικὴ ἡ φωνὴ τοῦ Παλβίδου, ἐνῷ ὁ Κώστας κατελαμβάνετο ἀπὸ τὴν ἀκράτητον ἐπιθυμίαν νὰ συντρίψῃ τὴν ἀπειλοῦσαν παραφροσύνην κεφαλήν του εἰς τὸν τοῖχον.

Δὲν εἶναι τίποτε, εἶπεν ἡ μὶς Μαίη, μὴ φωνάζετε. Τὸ παιδί σας εἶνε καλά, προσέθηκε, μὴ τὸ τρομάζετε.

Τὴν μὶς Δρούαρ· φέρετε τὴν μὶς Δρούαρ· αὐτὴ μόνον θὰ τὸ σώσῃ, ἐψιθύριζεν ὁ ἀτυχὴς πλησιάζων εἰς τὸ κρεββατάκι τοῦ τέκνου του.

Ὁ Κώστας ἂν καὶ ἀνίκανος τὴν στιγμὴν αὐτὴν δι' οἱανδήποτε σκέψιν, οὐχ ἧττον ἐνόησε τί ἤθελε νὰ εἴπῃ ὁ γέρων. Πραγματικῶς ὁ μικρὸς τοῦ ὡμίλει καθ' ἡμέραν διὰ τὴν Ἄνναν καὶ ἡ καϋμένη ἡ Marie τοῦ εἶχε κάμει λόγον διὰ τὴν ἀδυναμίαν αὐτὴν τοῦ παιδιοῦ πρὸς τὴν νεάνιδα. Ἔσκυψε τότε πρὸς τὴν ἰατρὸν καί : φέρετε τὴν μὶς Δρούαρ, ἔχει δίκαιον. Μόνον ἐὰν τὴν ἐννοήσῃ κοντά του θὰ ἀνακτήσῃ δυνάμεις. Καὶ ἀκόμη σιγανώτερα μηχανικῶς πλέον ὁμιλῶν : τὴν ἀγαπᾷ καὶ αὐτὸ ἀκόμη, νομίζω.

Ἡ μὶς Μαίη, τὴν ὁποίαν ἡ Ἄννα εἶχε κάμει ἐνήμερον ὅλων τῶν συμπαθειῶν της, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἐξῆλθε καὶ μετὰ δέκα μόλις λεπτὰ τῆς ὥρας ἐπέστρεψεν ἐρ'ἁμάξης συνοδευομένη καὶ ἀπὸ τὴν Ἄνναν. Ἡ κόρη, ἡ ὁποία παρηκολούθει πρὸ δύο ἡμερῶν τὴν ἀγωνίαν τῆς κ. Παλβίδου διὰ τῶν εἰδήσεων τῆς φίλης της, ἔτρεξε προθύμως νὰ δώσῃ καὶ αὐτὴ χεῖρα βοηθείας κατὰ τὴν τρομερὰν αὐτὴν στιγμήν. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι δὲν εἶχεν ἐννοήσει καλά, καλά, τί τὴν ἤθελεν ἡ μὶς Μαίη καὶ διατὶ τὴν ἔφερεν ἐκεῖ εἰς μίαν στιγμὴν τόσον ἀπελπιστικήν. Ὁ Κώστας, ὁ ὁποῖος εἶχεν μείνει εἰς

τὸ δωμάτιον τοῦ μικροῦ, ἐξῆλθεν εὐθὺς ὡς ἠκούσθησαν αἱ δύο γυναῖκες ἀνερχόμεναι τὴν κλίμακα. Δὲν ἤθελε νὰ ἀντικρύσῃ τὴν Ἄνναν· δὲν εἶχε κἂν τὸ θάρρος νὰ ἀκούσῃ τὴν φωνήν της. Τόσον ἄλλως τε ἦτο ταραγμένος καὶ τόσον τὸν ἔτυπτεν ἡ συνείδησίς του, ὥστε ἐνόμιζεν, ὅτι ἡ νεκρά, ἐὰν τοὺς ἠσθάνετο μαζὴ θὰ ἐσηκώνετο ἀπὸ τὸ κρεββάτι της καὶ ἐκεῖ ἐνώπιον ὅλων θὰ ἐκήρυττε τὴν ἀγάπην της καὶ τὸν πόνον της καὶ τὴν ζηλοτυπίαν της καὶ θὰ τὸν κατηρᾶτο δημοσίᾳ αὐτὸν τὸν φονέα, τὸν δήμιόν της.

Ἀλλ' ἐνῷ εἰσήρχετο εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ μικροῦ, ἡ Ἄννα ἐφάνη ἀντικρύ του ὡρκίαμε τὴν ἀτημέλητον ἐνδυμασίαν της καὶ μὲ τὸ μικρὸν ἀνδρικὸν σκιάδιον, τὸ ὁποῖον ἐσκέπαζε τὰ χρυσοκόκκινα μαλλιά της. Τὰ βλέμματά των διεσταυρώθησαν καὶ ἡ κόρη δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ κλείσῃ ταραγμένη τὰ μάτια της ἐνῷ συγχρόνως ἐχαιρέτα μὲ ἐλαφρὰν τῆς κεφαλῆς κίνησιν.

Ὁ δυστυχὴς ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐκλειδώθη μέσα μὲ διπλὴν στροφὴν τοῦ κλειδιοῦ. Ἐπειτα ἐπῆρε μετὰ δύο του χέρια τὴν κεφαλήν του καὶ ἀπηλπισμένος ἐτριγύριζε μέσα στὸ μικρὸν δωμάτιον ὡς τρελλός.

Ἡ Ἄννα μετὰ τὴν πρώτην ἐκείνην συγκίνησιν ἠκολούθησε τὴν φίλην της. Ὅταν εἰσῆλθαν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ μικροῦ, εὗρον τὸν γέροντα πατέρα, ὁ ὁποῖος κατὰ τὰς δύο αὐτὰς ἡμέρας εἶχε γηράσει κατὰ δέκα ἔτη περισσότερον, νὰ κάθηται κατὰ γῆς μὲ τὰ χεράκια τοῦ μικροῦ μέσα στὰ ἰδικά του, προσπαθῶν νὰ τὰ θερμάνῃ μὲ τὴν πνοήν του καὶ νὰ τοὺς μεταδώσῃ ζωὴν ἀπὸ τὴν ἰδικήν του. Ὁ κίνδυνος τοῦ τέκνου του τὸν εἶχε κάμει νὰ λησμονήσῃ τὴν νεκρὰν γυναῖκά του.

Ἡ εἰκὼν ἐκείνη τῆς πατρικῆς ἀγωνίας καὶ ὀδύνης συνεκίνησεν ὑπερβολικὰ τὰς δύο γυναῖκας. Ἡ Ἄννα ἐδάκρυσε καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν μὲ τὸ ἔνστικτον τῆς στοργῆς καὶ τῆς τρυφερότητος, τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζει κάθε γυναῖκα, ἐννόησεν ἀμέσως, ὅτι τὴν ἔφεραν ἐκεῖ διὰ νὰ σκορπίσῃ μὲ τὸ κάλλος της καὶ μὲ τὴν νεότητά της καὶ μὲ τὸ σφρῖγος τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀγάπης της ὀλίγην ἀνακούφισιν καὶ ὀλίγην ἐλπίδα καὶ θάρρος. Ἐκάθισεν εἰς τὸ κρεββάτι τοῦ μικροῦ καὶ σιγά, σιγὰ ἔκλινε τὴν ὡραίαν κεφαλήν της πρὸς τὸ χλωμὸν καὶ ἄτονον προσωπάκι του. Baby, baby, μικρέ μου, ἰδέ με λιγάκι, εἶπε μὲ φωνὴν μουσικήν, ἡ ὁποία ἔτρεμεν ἀπὸ συγκίνησιν· καὶ ἐπλησίασε τὰ χείλη της τὰ θερμὰ εἰς τὸ κήρινον μέτωπον καὶ ἡ πνοή της ἡ ἐλκφρὰ μετετόπισε τὰ ἐπὶ τοῦ μετώπου ἄτακτα μαλλάκια. Καὶ ἔπειτα ὡς ἐσυνείθιζε νὰ κάμνῃ, ὁσάκις ἔβλεπε τὸν μικρόν, ἐπέρασε τὰ δάκτυλά της εἰς τὶς μποῦκλές του καὶ τὸν ἐχάϊδευσε καὶ πάλιν καὶ τὸν ἐφίλησε μὲ θερμά, θερμὰ καὶ ἐπανειλημμένα φιλήματα. Baby, χρυσό μου παιδάκι, θέλεις νὰ ἐξυπνήσῃς ;

Ὁ μικρὸς ἤνοιξε μὲ δυσκολίαν τὰ ὀμματα του, ὡς νὰ ἤκουε φωνὴν ἐρχομένην ἀπὸ ἄλλον κόσμον. Ὅταν ὅμως ἀντίκρυσε τὴν Ἄνναν καὶ ἠσθάνθη τὰ θερμὰ φιλιά της εἰς τὸ μέτωπον καὶ εἰς τὰ μάτια καὶ εἰς τὸ στόμα του, τότε τὸ χλωμὸν προσωπάκι του ἐζωογονήθη καὶ τὰ μάγουλά του ἐκοκκίνησαν, καὶ τὰ ὀμματα του ἐφωτίσθησαν ἀπὸ ἀκτῖνας ὑπερτάτης ψυχικῆς χαρᾶς. Ἐσήκωσε τὰ ἀδύνατα χέρια του ἕως τὸν λαιμόντης, ἐκρεμάσθη ἐπάνω της καὶ αἴφνης ἀναλυόμενον εἰς δάκρυα τῆς εἶπε μὲ σιγανὴν φωνήν : τώρα ποῦ δὲν ἔχω μαμμὰν νὰ μὲ ἀγαπᾷ, θὰ μὲ ἀγαπᾷς σύ ;

Ἡ Ἄννα τοῦ ἔκλεισε τὸ στόμα μὲ ἕνα φίλημα, καὶ μὲ φωνὴν νέας μητέρας, ἡ ὁποία ζητεῖ νὰ ἡσυχάσῃ τὸ μονάκριβον παιδάκι της : ναί, ἀγάπη μου, θὰ σ' ἀγαπῶ πολὺ καὶ πολὺ καὶ πάντοτε· καὶ ἐνῷ τὸν ἔσφιγγεν εἰς τὴν παρθενικὴν ἀγκάλην της, ἠσθάνετο ὅτι ἀνελάμβανεν μητρικὰς ὑποχρεώσεις διὰ τὸ παιδὶ αὐτό.

ΤΙΝΟΣ Η ΑΓΑΠΗ ΔΙΑΡΚΕΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΝ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΣ Η ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ;

Διάφορα γνώμαι.

Κατὰ μέσον ὅρον ἡ ἀγάπη τῆς γυναικὸς διαρκεῖ περισσότερον. Ὁ ἀνὴρ ἐνδεχόμενον νὰ εἶνε πιστὸς εἰς μίαν γυναῖκα ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατόν της θὰ ὑπανδρευθῇ ἐκ νέου καὶ εὐκόλως θὰ τὴν λησμονήσῃ· ἀλλ' ὅταν ἡ γυνὴ ἀγαπᾷ, ὁ ἔρως αὐτῆς διαρκεῖ πέραν τοῦ τάφου.

Ἡ γυνὴ ἅπαξ μόνον θ' ἀγαπήσῃ. Μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ ἔρωτος ἐκείνου, ὁ ἔρως αὐτῆς εἶνε νεκρός. Ἐνδεχόμενον νὰ ὑπανδρευθῇ πάλιν καὶ νὰ νομίζῃ ὅτι εἶνε εὐτυχής, ἀλλὰ δὲν εἶνε.

Ἡ γυνὴ παραδέχεται νὰ περιπατῇ καθ' ὁδὸν μετ' ἀνδρὸς μεθύσου, ὁ ἄνδρας ὅμως ἐὰν εὕρῃ τὴν γυναῖκα ἐν τοιαύτῃ κατστάσει, πολὺ ταχέως θ' ἀπαλλαχθῇ ἐξ αὐτῆς.

Μία γυνὴ προσπαθεῖ ν' ἀναμορφώσῃ ἕνα ἄνδρα, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἠκούσθη εἰς ἀνὴρ προσπαθῶν ν' ἀναμορφώσῃ μίαν γυναῖκα. Ἐὰν ἀνήρ τις καταστήσῃ τὸν βίον γυναικός τινος δυστυχῆ, χρόνου προϊόντος θὰ τὴν εὕρητε ἑτοίμην νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Καὶ ὅταν ὅλοι οἱ φίλοι ἐγκαταλείπωσιν αὐτόν, ἡ γυνὴ εἶνε ἡ μόνη φίλη ἡ προσφερομένη νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Τῆς γυναικὸς ἡ πρώτη καὶ τελευταία ἀνάγκη εἶνε ν'ἀγαπᾷ. Δὲν εἶνε ἄστατος. Ἡ ἐρωτοτροπία δυνατὸν νὰ εἶνε μία εὐχάριστος ψυχαγωγία, ἀλλ' ἡ εὐτυχία τῆς ἀγάπης ὑπερβαίνει κάθε ἄλλην ψυχαγωγίαν.

Ἡ γυνὴ τοῦ κόσμου ἐνδεχόμενον νὰ φαίνεται ὅτι ἀδιακόπως δίδει τὴν στοργήν της καὶ τοῦτο, διότι εἶνε ἀνάγκη νὰ φαίνεται εὐάρεστος, ἑπομένως δίδει πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖται ἐξ αὐτῆς. Ἀλλ' εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας αὐτῆς ὑπάρχει ὁ ἰσχυρὸς καὶ ἀφωσιωμένος ἔρως πρὸς τὸν ἄνδρα τὸν κατακτήσαντα τὴν καρδίαν της. Οὔτε πρὸς στιγμὴν ἡ εἰκὼν τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου διαφεύγει τὴν ἐνθύμησίν της.

Ὅταν μία γυνὴ εἶνε ἐρωτευμένη, εἶνε πάντοτε πιστὴ εἰς τὸν ἔρωτά της. Ὁ ἀνὴρ ποτὲ δὲν γηράσκει τόσον, ὥστε νὰ μὴν ἐρωτευθῇ μὲ ἐν ὡραῖον πρόσωπον καὶ σῶμα. Ἐὰν αἱ γυναῖκες ἔκαμναν τὸ ἴδιον, θὰ ὑπῆρχον ὀλιγώτεραι καρδίαι συντετριμμέναι καὶ ὑπάρξεις τεθλιμμέναι. Ἀτυχῶς διὰ τὴν γυναῖκα τὸ ν' ἀγαπᾷ ἅπαξ, εἶνε ν' ἀγαπᾷ πάντοτε.

Ἡ γυνὴ ποτὲ πραγματικῶς δὲν ἀγαπᾷ τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ μόνον τὸ ἰδεῶδες τὸ ὁποῖον φαντάζεται ὅτι βλέπει ἐν αὐτῷ. Ὅσον ὑπερβολικῶς ἐρωτευμένη καὶ ἐὰν νομίζῃ ὅτι εἶνε ἔχει πάντοτε κρυφήν τινα σκέψιν, ὅτι θὰ συνήντα ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον θὰ ἠγάπα περισσότερον.

Μερικαὶ γυναῖκες ἐκτελοῦν μεγάλας θυσίας χάριν τοῦ ἔρωτος, νομίζω ὅμως, ὅτι τοῦτο εἶνε ἰταμότης. Ὅταν ἡ γυνὴ

ἐκτελῇ ὑψηλήν τινα πράξιν, ὑπὲρ τοῦ ἔρωτος πάντες τὴν θαυμάζουν. Οἱ ἄνδρες καθ' ἑκάστην ἐκτελοῦσιν ὑψηλὰς καὶ εὐγενεῖς πράξεις χάριν τοῦ ἔρωτος καὶ οὐδεὶς ποτὲ γνωρίζει αὐτάς. «Ὁ ἔρως τοῦ ἀνδρὸς ἀποτελεῖ ἰδιαίτερόν τι ἐκ τοῦ βίου αὐτοῦ». Τούτου ἕνεκεν εἶνε βαθύτερος καὶ διαρκεῖ περισσότερον. Δὲν ἀπαιτεῖ πολλὰ πράγματα ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ ὡς ἡ γυνή, ἑπομένως τὸ πῦρ τοῦ ἔρωτός του δὲν σβύνεται τόσον ταχέως. Νομίζω ὅτι ὅταν ἅπαξ ὁ ἀνὴρ ἠγάπησεν ἀγαπᾷ πάντοτε. Πιθανὸν νὰ παρεκτραπῇ, ἀλλὰ «τὸ σφάλλειν εἶνε ἀνθρώπινον» ἀγαπᾷ δὲ πάντοτε ἐκείνην εἰς τὴν ὁποίαν πρῶτον ἔδωκε τὴν καρδίαν του.

Ἡ γυνὴ ἀγαπᾷ περισσότερον ἀπὸ τὸν ἄνδρα, διότι ἔχει ἱκανότητα περισσοτέραν διὰ τοῦτο οἱ ἄνδρες συνήθως παραδίδονται εἰς τὸν ἔρωτα, ὅταν δὲν ἔχουν τίποτε σπουδαιότερον νὰ καμουν, ἐνῷ διὰ τὴν γυναῖκα δὲν ὑπάρχει τίποτε σπουδαιότερον τοῦ ἔρωτος. Ἡ φύσις λοιπὸν τῆς γυναικὸς εἶνε ὑπερτέρα τοῦ ἀνδρός. Αἱ γυναῖκες εἶναι προικισμέναι μὲ περισσοτέραν ἀφοσίωσιν καὶ μὲ περισσότερον αἴσθημα. Τὸ ἄρωμα τοῦ «μή με λησμόνει» ἔχει μεγαλητέραν σημασίαν διὰ τὸν μέσον ὅρον τῶν γυναικῶν. Ἐνδιαφέρονται περισσότερον διὰ τὰς τέχνας, ἀναγιγνώσκουν περισσότερα ποιήματα καὶ μυθιστορήματα, ἔνθα περιγράφονται παραδείγματα ἡρωϊκῆς αὐτοθυσίας.

Ἡ γυνὴ ὑπομένει περισσότερον χάριν τοῦ ἀτομικοῦ ἀντικειμένου τῆς στοργῆς αὐτῆς ἢ ὁ ἀνήρ, διότι ἡ στοργὴ αὐτῆς εἶνε συγκεντρωμένη εἰς αὐτὸ τὸ ἰδιαίτερον ἀντικείμενον. Οἱ ἄνδρες ἀγαποῦν τὰς γυναῖκας γενικῶς, ἐνῷ ἡ γυνὴ δὲν ἀγαπᾷ παρὰ ἕνα μόνον ἄνδρα. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι αἱ γυναῖκες ἔχουν λεπτοτέραν ἀντίληψιν πρὸς τὸ καθῆκον καὶ τὴν τιμήν εἶνε σταθερώτεραι τῶν ἀνδρῶν αὐτομάτως καὶ ἐκ συνηθείας.

Τῆς γυναικὸς ὁλόκληρος ὁ βίος ἀπὸ τῆς κοιτίδος μέχρι τοῦ τάφου εἶνε μία παθητικὴ τραγῳδία ὑπὲρ τοῦ ἔρωτος. Θ' ἀγαπᾷ βαθύτερον, ἐκτενέστερον, εἰλικρινέστερον, ὑποφέρουσα περισσότερον σωματικῶς καὶ νοερῶς παρ' ὅ, τι ποτὲ ὠνειρεύθη ὁ ἀνήρ.

Ἀκόμη καὶ ἂν τὸ ἀντικείμενον τῆς στοργῆς αὐτῆς ἀποδειχθῇ ὅτι εἶνε κοινὴ ἄργιλος, θὰ ὑπομένῃ καὶ θὰ προσκολᾶται ἐπὶ τῶν ρακῶν συντετριμμένου τινὸς ἰδεώδους. Ἡ φύσις της αὐτὴ τὸ ἀπαιτεῖ.

Καὶ αὐτὴ ἡ ἀγάπη της πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς ἐκλογῆς της διέρχεται μίαν διαρκῆ ψυχολογικὴν μεταμόρφωσιν, ἥτις αὐξάνει καὶ γίνεται γλυκυτέρα μὲ τὴν παρέλευσιν τῶν ἐτῶν, ἕως ὅτου διαλύεται καὶ χάνεται ἐντὸς τῆς μεγάλης ἀγάπης τὴν ὁποίαν οὐδεμία ἀνδρικὴ διάνοια δύναται ν' ἀντιληφθῇ.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ) Μαίρη Ἀναιρούση.

Ο RENAN ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΥΛΗΣ

«Εἶναι φυλὴ ζωηρά, ἥρεμος, ἐλαφρά. Ὁ ἐξηντλημένος »δὲν καταβάλλεται· βλέπει μετὰ γλυκύτητος τὸν θάνατον »νὰ ἔρχεται πρὸς αὐτόν· Τὰ πάντα μειδιοῦν γύρω του. Εἰς »τοῦτο ἔγκειται τὸ μυστήριον τῆς ἐνθέου εὐθυμίας τῶν Ὁ»μηρικῶν ἐπῶν καὶ τοῦ Πλάτωνος. Ἡ ἀφήγησις τοῦ θανά»του τοῦ Σωκράτους εἰς τὸν Φαίδωνα δεικνύει μόλις χροιὰν »μελαγχολίας. Ὅταν ἡ ζωὴ δώσῃ τὸ ἄνθος της καὶ τὸν »καρπόν της, τί μένει πλέον ;

«Ἐάν, ὡς δύνκταί τις νὰ ὑποστηρίξῃ ἡ μέριμνα τοῦ »μετὰ θάνατον εἶναι ὁ οὐσιωδέστερος χαρακτηρισμὸς τοῦ »χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ νέου θρησκευτικοῦ αἰσθήματος, ἡ »Ἑλληνικὴ φυλὴ εἶνκι ὀλιγώτερον θρησκευτικὴ ἀπὸ ὅλας »τὰς ἄλλας φυλάς, εἶναι μία φυλή, ἐξετάζουσα ἐπιπολαίως »τὰ πράγματα, καὶ λαμβάνουσα τὴν ζωὴν ὡς πρᾶγμα χω»ρὶς ὑπερρυσικύν, οὔτε χωρὶς σκοπὸν καὶ μέλλον.

»Τοιαύτη ἀπλοϊκότης ἀντιλήψεως ὀφείλεται πρωτίστως »εἰς τὸ κλῖμα, εἰς τὴν διαύγειαν τοῦ ἀέρος, εἰς τὴν κατα»πληκτικὴν χαράν, ἣν ἀναπνέει τις ἐν αὐτῷ, ἀλλὰ »πολὺ περισσότεροον ἀκόμη εἰς τὰ ἔνστικτα τῆς Ἑλλη»νικῆς φυλῆς, τῆς λατρευτῶς ἰδεωλόγου. Ἓν τίποτε, »ἓν δένδρον, ἓν ἄνθος, εἷς σκώληξ, μία χελώνη προ»καλοῦν τὴν ἀνάμνησιν μυρίων μεταμορφώσεων, τὰς »ὁποίας οἱ ποιηταὶ ἐξύμνησαν.

»Μία ἰδέα ρυκκίου νεροῦ, ἕνα μικρὸν κοίλωμα εἰς βρά»χον καὶ ἰδοὺ ἄντρον κατοικούμενον ἀπὸ νύμφας. Ἕνα »πηγάδι μὲ ἕνα φλιτζάνι εἰς τὰ χείλη του, ἕνα στενὸν θα»λάσσης τὸ ὁποῖον καὶ αἱ πεταλοῦδκι διέρχονται γίνεται »πλωτὸν εἰς τὰ μεγαλήτερα πλοῖα πορτοκαλέαι καὶ κυπά»ρισσοι, τῶν ὁποίων ἡ σκιὰ ἐκτείνεται ἕως τὴν θκλασσαν, »ἓν δασύλλιον ἀπὸ ἔλατα ἀνάμεσα εἰς σωρὸς βράχων ὑπερ»αρκοῦν ἐν Ἑλλάδι διὰ τὴν εὐχαρίστησιν, ἣν προξενεῖ τὸ »κάλλος.»

«Τὸ νὰ περιπατοῦν εἰς τοὺς κήπους τὰς νύκτας, νὰ ἀ»κούουν τοὺς τέττιγας νὰ ψάλλουν, νὰ παίζουν φλάουτον »ὑπὸ τὴν πανσέληνον, νὰ πηγαίνουν εἰς ἓν βουνὸν διὰ νὰ »πίουν δροσερὸν νερὸν καὶ νὰ φέρουν μαζύ των τὸ ψωμὶ καὶ »τὸ ψάρι των κκὶμίκν λήκυθον καὶ κρασί, τὸ ὁποῖον πίνουν ψάλ»λοντες ἰδοὺ εὐτυχία ἀνέφικτος. Κατὰ τὰς ἑορτασίμους ἡμέ»ρας ἕνα στεφάνι ἀνθέων εἰς τὰς θύρας των καὶ χορὸς ἡμε»ρήσιος εἰς τὸ ὕπαιθρον, ἰδοὺ αἱ διασκεδάσεις τῶν Ἑλλή»νων, διασκεδάσεις φυλῆς πτωχῆς, οἰκονόμου, αἰωνίως νέας, »κατοικούσης εἰς θαυμάσιον τόπον καὶ ἀντλούσης τὴν χα»ράν της ἀπὸ τὸν ἑαυτόν της καὶ ἀπὸ τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα »οἱ θεοὶ τῆς ἐχάρισαν.»

«Τὰ εἰδύλλια τοῦ Θεοκρίτου ἡντλήθησαν ἀπὸ τὴν ἀλή»θειαν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ Ἑλλὰς εὑρίσκεται πάντοτε »εἰς τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς λεπτῆς καὶ εὐαρέστου ποιήσεως, τῆς »ἰδιαζόντως χαρακτηριστικῆς τῆς φιλολογίας της, εἰκόνος »τῆς πραγματικῆς της ζωῆς, σχεδὸν παντοῦ ἀλλοῦ ψευδοῦς »καὶ ἐπιπλάστου».

»Ἡ εὐθυμία καὶ ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς εἶναι τὰ κατ' ἐξοχὴν »Ἑλληνικὰ προσόντα. Ἡ φυλὴ αὐτὴ εἶναι πάντοτε εἴκοσι »ἐτῶν. Δι' αὐτὴν indulgere genio δὲν εἶναι ἡ βαρεῖα μέθη »τοῦ Ἄγγλου, τὸ χονδροειδὲς ἐκτροχίασμα τοῦ Γάλλου. »εἶναι ἁπλούστατα ἡ συνείδησις ὅτι ἡ φύσις εἶναι καλὴ καὶ »ὅτι δυνάμεθα καὶ ὀφείλομεν νὰ ἐνδίδωμεν νὰ ἐνδίδωμεν »εἰς αὐτήν,. Διὰ τὸν ἕλληνα πράγματι, ἡ φύσις εἶναι σύμ»βουλος κομψότητος καὶ φιλοκαλίας, κυρία εὐθύτητος καὶ »ἀρετῆς. Ἡ φαυλοβιότης ἡ ἰδέα δηλαδὴ ὅτι ἡ φύσις μᾶς »ὁδηγεῖ εἰς τὸ κακὸν εἶναι χωρὶς ἔννοιαν διὰ τὸν Ἕλληνα. »Τὸ αἴσθημα τοῦ στολισμοῦ τὸ ὁποῖον διακρίνει τὸ παλη»κάρι καὶ ἐπιδεικνύεται μὲ τόσην ἀθωότητα εἰς τὴν νέαν »ἑλληνίδα, δὲν εἶναι ἡ πομπώδης ματαιότης τοῦ βαρβάρου, »ἀλλ' οὔτε ἡ μωρὰ οἴησις τῆς ἐξημμένης καὶ ὀψυπλούτου »ἀστῆς. Εἶναι τὸ ἁγνὸν καὶ λεπτὸν αἴσθημα ἁπλοϊκῶν νε»ossῶν, οἱ ὁποῖοι συναισθάνονται ὅτι εἶναι νόμιμοι υἱοὶ τῶν ἀληθῶν ἐφευρετῶν καὶ δημιουργῶν τοῦ κάλλους. . .

(Κατὰ τὸν Ernest Renan)

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΩΝ ΛΑΤΙΝΙΚΩΝ ΣΤΙΧΩΝ

Γιατὶ μιλούσανε 'γὶ πανεπιστήμια στὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ γεύματος δὲν ξέρω τίποτα. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς ὅλοι 'μιλούσανε μὲ τὴν καρδιά του, ὅταν ὁ Ὀκτάβιος Γουσὲλ εἶπε μὲ ὕφος μελαγχολικό.

— Κακόμοιροι λατινικοὶ στίχοι, ἐγὼ τοὺς λυπᾶμε.

Αὐτὸς ὁ Ὀκτάβιος νὰ λυπᾶται τοὺς λατινικοὺς στίχους! Γιατὶ μιλοῦσε πολὺ σοβαρά. Ἐφαίνονταν ἀληθινὰ λυπημένος. Ἐφαίνονταν πῶς ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Ἀγαποῦσε λοιπὸν τοὺς λατινικοὺς στίχους ὁ Ὀκτάβιος αὐτός, ὁ τόσο ἐλαφρός. Αὐτὸ ἤτανε πρᾶμα πολὺ παράξενο καὶ ἔπρεπε νὰ δώσῃ μιὰ ἐξήγηση.

— Διηγήσου μας αὐτὴν τὴν ἀγάπην σου· βέβαια θὰ ἔχῃ κάποια ἱστορία.

Ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ ἄρχισε τὴν διήγηση.

— Ναί· ἤμουνα καὶ ἐγὼ στὸ μεγάλο διαγωνισμό, ἐγὼ ὁ Ὀκτάβιος καθὼς μὲ βλέπετε. Καὶ στὸ διαγωνισμὸ τῶν λατινικῶν στίχων! Καὶ ἐκέρδισα . . . . ἀλλ' ἂς μὴν βιαζόμαστε.

Λοιπὸν ἰδοὺ ἐγὼ μέσα στὴν σάλλα Gerson, γὶ' νὰ συμπληρωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ποὺ χρειάζουνταν.

Δὲν ἤτανε ὅλοι δυνατοὶ στὰ λατινικὰ ἐκεῖνο τὸν καιρὸ καὶ ἐγὼ δὲν ἤμουνα ἀπὸ τοὺς καλλίτερους.

Αὐτὸ ὅμως μὲ διεσκέδαζε νὰ εἶμαι στὸ μεγάλο διαγωνισμό, κάτι νέο γὶ' μένα. Ὅπως θὰ μὲ διεσκέδαζε μὶ' ἐκδρομὴ μὲ τὸν σιδηρόδρομο μαζὶ μὲ τὴν θειά μου Μελανία.

Ἄ! ἡ θειά μου αὐτη, ποὺ ἤτανε τόσο ὤμορφη καὶ φαίνουνταν περισσότερο σὰν 'ξαδέρφη μου, εἴκοσι ἑφτὰ χρόνων καὶ χήρα, μὲ ὡραῖα χρυσὰ μαλλὶ' καὶ μ' ἕνα γέλοιο ποὺ ὁ δάσκαλος τῆς μουσικῆς τὸ παρωμοίαζε μὲ μία χρωματικὴν σκάλα.

Πόσο τὴν ἀγαποῦσα, πόσο τὴν λάτρευα αὐτὴν τὴν θειά μου Μελανία βέβαια τὸ καταλαβαίνετε.

Αὐτὴν ἤθελα νὰ ψάλλω μὲ στίχους, μὲ στίχους γαλλικούς, πολὺ περισσότερο παρὰ τὸ ὑπερωκεάνειο καλῴδιο μὲ λατινικοὺς στίχους! Γιατὶ αὐτὸ μᾶς εἴχανε δώσει γὶ' θέμα στὸ διαγωνισμό. Ἔτσι καὶ ἐγὼ δὲν ἔγραψα οὔτε ἕνα στίχο καὶ συλλογιζόμουνα στὸ πεζὸ τὴν ὡραία θειά μου, καὶ ἀδιάκοπα ἕνας λόγος της μοῦ 'ρχότανε στὸ νοῦ μου, καὶ μὲ βασάνιζε. Τὸν περασμένο χρόνο ὁ κύριος Durand, ὁ ζωέμπορος, ὁ γείτονάς της τὴν εἶχε γυρέψει γὶ' γυναῖκά του καὶ τῆς εἶχε προσφέρει καὶ τὰ ὀχτὼ ἑκατομμύριά του.

Ἡ θειά μου Μελανία ἀρνήθηκε λέγουσα.

— Δὲν θ' ἀγαπήσω ποτέ μου ἄλλον παρὰ ἄνθρωπο διακεκριμένο.

Ἔως τότε ὡς τύπο διακεκριμένου ἀνθρώπου εἶχα τὸν ξάδερφό μου Adalbert, ἕνα ἄνθρωπο πάντα καλοντυμένο, χαρτοπαίχτη καὶ ἀγαπημένο ἀπὸ τὶς γυναίκες, αὐτὸς ἤτανε γιὰ μένα ὁ πλέον κοθὼς πρέπει ἄνθρωπος, ὁ πλέον διακεκριμένο..

Ἄξαφνα ἀνακάλυψα ἕνα ἄλλο διακεκριμένο. Ἤτανε ὁ γείτονάς μου στὸ θρανίο ἕνας ποὺ τὸν λέγανε Ριφλοῦ. Ὅτον φώναζαν τ' ὄνομά του ἄκουσα ὅλους νὰ λένε :

— Αὐτὸς εἶναι ὁ πλέον διακεκριμένος μαθητὴς τοῦ διαγωνισμοῦ.

Πῶς ἤτανε δυνατὸν αὐτό· Αὐτὸς ποιό διακεκριμένος ἀπό τόν Adalbert ; Ὁ Ριφλοῦ ἤτανε μικρόσωμος, ἀδύνατος καὶ κακοντυμένος.

— Σεῖς, εἶστε, τοῦ εἶπα, σεῖς εἶστε ὁ περίφημος Ριφλοῦ, ὁ πλέον διακεκριμένος μαθητής ;

Μ' ἐκύτταξε μὲ περιέργεια καὶ μοῦ ἀποκρίθηκεν :

— Ναί· ἐγὼ εἶμαι ὁ Ριφλοῦ, καὶ σὺ ποιός εἶσαι ;

Μοῦ 'μιλοῦσε στὸν ἑνικὸ μόλις μὲ γνώρισε. Πῆρα τὴν πλέον ἀριστοκρατικήν μου πόζα καὶ τοῦ ἀποκρίθηκα :

— Κύριε, μὲ λένε Ὀκτάβιο δὲ Γουσέλ.

— Ἄ! μοῦ εἶπε, μήπως τὸ δὲ Γο σέλ γράφεται μὲ δύο λέξεις.

— Μάλιστα.

— Καὶ εἶσαι πλούσιος ;

— Μάλιστα.

— Καλλίτερα γιὰ σένα.

Καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ τοὺς λατινικούς του στίχους, ἀφήνοντάς με μὲ τὰς σκέψεις μου. Γιατὶ συλλογιζόμουνα, αὐτὸ λοιπὸν εἶνε νὰ εἶνε κανεὶς δεακεκριμένος μαθητής ; Ἡ διάκρισις εἶνε νὰ εἶσαι ἔξυπνος, νὰ ἔχῃς καλοὺς βαθμοὺς καὶ πολλὰ βραβεῖα. Ἀλλοίμονον! καὶ ἐγὼ ποὺ βρισκόμουνα ἐκεῖ μονάχα γιὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ θέση ;

Ἀδιάφορο! θέλω ν' ἀγαπηθῶ ἀπὸ τὴ θειά μου Μελανία, καὶ ἔχω ἀκόμη ἀνάγκη τὸ βραβεῖο τῶν λατινικῶν στίχων.

Συλλογιζόμουνα ὅμως τόσο πολὺ τὴν θειά μου, ποὺ μοῦ ἤτανε ἀδύνατον νὰ ἐνθουσιασθῶ μὲ τὸ «ὑπερωκεάνειο καλῴδιο»! ἔπειτα δὲν ἤμουνα δυνατὸς στοὺς λατινικοὺς στίχους. Δὲν ἔκανα τίποτα.

Ἔντεκα, ἔπειτα μεσημέρι χτυπήσανε καὶ τό χαρτί μου ἔμενε σχεδὸν ἄγραφτο.

Ὁ Ριφλοῦ αὐτός εἶχε τελειώσει τοὺς ὀγδόντα στίχους του, καὶ ἔτρωγε φιλοσοφικὰ τό πρόγευμά του, πρὶν νὰ τοὺς ἀντιγράψῃ. Βέβαια οὐτοσυνοῦ οἱ στίχοι θὰ ἤτανε καλοί, καὶ θὰ ἔπερνε τό πρῶτο βραβεῖο καὶ ἐγὼ! ἐγὼ τίποτα! Μὲ ἔπιασε μιγάλη ἀπελπισία. Βέβαια ποτὲ δὲν θὰ διακριθῶ, ὥστε νὰ μ' ἀγαπήσῃ ἡ θειά μου Μελανία.

— Δὲν τρῶς ; μοῦ εἶπεν ὁ Ριφλοῦ.

Καὶ καλοκύτταζε τό καλάθι τοῦ φαγιοῦ μου.

— Ὄχι, τοῦ ἀποκρίθηκα, δὲν πειτῶ, καὶ εἶμαι πολὺ λυπημένος.

Φαίνουνταν καλός, ἂν καὶ ἤτανε τόσο ἄσχημος καὶ τοῦ διηγήθηκα τὴν ἀτυχία μου. Ἐνῶ ἔβγαλα ἀπό τό καλάθι μου ἕνα πόδι κήνας καὶ μία μποτιλίτσα κρασί.

— Ἂν θέλῃς πᾶρε αὐτά ;

Τοῦ 'μιλοῦσα καὶ ἐγὼ στὸν ἑνικό, καὶ ἐνῷ ἔτρωγε τοῦ διηγόμουνα τὴν ἀγάπη μου γὶ' τὴν θειά μου Μελανία. Ἄ! ἂν ἔπερνα τό βραβεῖο! Θὰ μ' ἀγαποῦσε

Θὰ τό πάρῃς ἔσως. Γιὰ νὰ δῶ τοὺς στίχους σου.

Τοῦδωκα τὸ χαρτί μου, τό διάβασε καὶ μοῦ εἶπε πῶς εἶχε λάθη.

Βλέπεις τοῦ ἀπεκρίθηκα, ἐγὼ ἐὲν εἶμαι ἀπό τοὺς διακεκριμένους.

Ὁ δάσκαλος ποὺ μᾶς ἐπέβλεπε μᾶς εἶπε νὰ σωπάσουμε. Ἔφαγα καὶ ἐγὼ κάτι καὶ ἄρχισα πάλι νὰ γράφω.

Ἀλλοίμονο! ὅταν ἐχτύπησεν τὸν κώδωνα γὶ' νὰ δώσουμε τὰ χαρτιά μας, δὲν εἶχα ἀκόμη τίποτα τελειώσει, ἔτσι ἔσκισα τὸ χαρτί μου καὶ δὲν ἔδωκα τίποτε καὶ ἔχασα κάθε ἐλπίδα νὰ διακριθῶ καὶ ν' ἀγαπηθῶ ἀπὸ τὴν θειά μου Μελανία

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα ἔλαβα ἕνα προσκλητήριο στὴ διανομὴν τῶν βραβείων τοῦ γενναίου διαγωνισμοῦ.

Ἔπεσα ἀπὸ τὰ σύννεφα. Βέβαια θὰ ἤτανε λάθος.

Ἡ οἰκογένεια μου ἔμεινε ἔκπληκτη. Βέβαια δὲν εἶχα νειρευτεῖ πῶς ἔσχισα τὸ γραφτό μου.

— Καὶ ἤτανε μὲ λατινικοὺς στίχους ; εἶπε ὁ πατέρας μου, εἶσαι λοιπόν, κατεργάρη, δυνατὸς στοὺς λατινικοὺς στίχους.

Θέε μου! πρέπει νὰ τὸ πιστέψω πῶς ἤμουνα δυνατός, ἀφοῦ εἶχα βρῇ τὸ μέσον νὰ ἔχω κάτι χωρὶς νὰ κάμω τίποτα. Ναί· ἤμουνα δυνατός γιατὶ τὴν ἡμέραν τῆς διανομῆς μέσα στὴ Σορβώνη ἀκούστηκαν οἱ λόγοι αὐτοὶ ποὺ ποτὲ δὲν θὰ τοὺς ξεχάσω.

Λατινικοὶ στίχοι : πρῶτο βραβεῖο, δὲ Γουσὲλ Ὀκτάβιος.

Καὶ τέλος εἶχα τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος ἐνῷ περνοῦσα μέσα ἀπὸ τὴν σάλλα γὶ' νὰ πάω νὰ πάρω τὰ βιβλία μου. Κάποιος μοῦ ἔπιασε τὸ χέρι ἐνῷ περνοῦσα ἀπὸ τοὺς μέσα μαθητάς, ἤτανε ὁ σύντροφός μου στὸ διαγωνισμό, ἤτανε ὁ Ριφλοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε βάλλει τ' ὄνομά μου στοὺς στίχους του ἀντὶ τοῦ δικοῦ του, καὶ μοῦ εἶπε μὲ μάτια δακρυσμένα.

— Τώρα ποὺ εἶσαι διακεκριμένος θὰ σ' ἀγαπήσῃ.

Ὁ Ὀκτάβιος ἤπιε ἕνα ποτηράκι κίμελ καὶ εἶπε.

Καταλαβαίνετε τώρα γιατὶ οἱ λατινικοὶ στίχοι.....

— Ἀλλὰ. εἶπε κάποιος, ἡ μικρὰ θειὰ Μελανία λοιπόν.....

— Κύριε, ἐπανέλαβεν ὁ Ὀκτάβιος, δὲν εἶμαι καυχησάρης.

Ἔπειτα ἐπρόσθεσεν.

— Στὴν ἀγάπη πρέπει νὰ εἶσαι τολμηρός. Ἀδιάφορον τίς σοῦ δίνει τὴν τόλμην. Χωρὶς αὐτό τό βραβεῖο τῶν λατινικῶν στίχων....

(Jean Bichepin)

ΣΥΝΤΑΓΗ

Πουλερικά πουρέ. Ἐὰν ἔχετε πουλιὰ βραστὰ ἢ ψητὰ ἢ καὶ γάλλον καὶ σᾶς περισεύσουν, τὰ ξεκοκαλίζετε τὴν ἐπαύριον καὶ τὰ κοπανίζετε εἰς γουδί, ἕως ὅτου νὰ γίνουν ἓν μῖγμα. Ἔπειτα προσθέτετε ἀρκετὴν σάλτσαν οἵου δήποτε ψητοῦ κρέατος, 3—4 αὐγὰ καὶ ὀλίγον κρεατόζουμον. Ἀνακατόνετε καλὰ καὶ τὸ πουρέσας αὐτὸ σερβίρετε μὲ φόρμαν καὶ γαρνίρετε μὲ αὐγὰ πηκτὰ ἢ pochès, μὲ φέτες ψωμὶ τηγανισμένες καὶ μὲ τουρσιὰ ἢ ἄλλα χόρτα πωτέ. Εἶνε ἕνα ὡραῖον καὶ ἐκλεκτὸν πιάτο.

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ φορεμάτων καὶ καπέλλων χειμερινῶν θὰ παραταθῇ ἕως αὔριον. Ἔκτακτος εὐκαιρία δι' ἀγορὰν ὡραίων καπέλλων καὶ πολὺ εὐθηνῶν. Ἡ εἴσοδος ἐλευθέρα εἰς πάντας.

Ο ΟΔΥΓΟΣ ΤΩΝ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΩΝ

Οὕτως ἐπιγράφεται τὸ ὑπ' ἀριθ. 23 ἄρτι ἐκδοθὲν βιβλίον τοῦ «Συλλόγου πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων», μετεφράσθη δ' ἐκ τοῦ γερμανικοῦ καθ' ὑπόδειξιν αὐτῆς τῆς Προστάτιδος τοῦ Συλλόγου, τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκιπίσσης Σοφίας Ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία μέρη: α') Ἡ συμπεριφορά· β') Διεύθυνσις τοῦ οἴκου· γ') Τεχνικαὶ γνώσεις. Εἶναι βιβλίον ἀπαραίτητον διὰ τὰς οἰκογενείας καὶ διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας εἰς τὰ παρθεναγωγεῖα. Πωλεῖται λεπτὰ 40 εἰς τὸ Κατάστημα τοῦ Συλλόγου, 42 ὁδ. Ἀκαδημίας, καὶ εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ τὰ ὑποπρακτορεῖα ἐφημερίδων.

Τὸ 24ον βιβλίον τοῦ Συλλόγου ἐπιγράφεται «Ὁ Ἐθνικὸς πλοῦτος» ὑπὸ Σ. Π. Λοβέρδου καὶ θὰ ἐκδοθῇ τὸν Δεκέμβριον

ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Τώρα ὅπου γίνονται αἱ προμήθειαι τῶν χειμερινῶν φορεμάτων ὑπενθυμίζομεν εἰς τὰς κ. κ. ἀναγνωστρίας μας ὅτι τὰ ὁλομάλλινα ὑφάσματα τοῦ ἐργοστασίου Πυρρῆ ἐτελειοποιήθησαν εἰς τοιοῦτο σημεῖον, ὡς ἐκρίναμεν ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως, ὥστε νὰ συναγωνίζωνται μὲ τὰ εὐρωπαϊκά. Αἱ ποιότητές των ἐκλεκταί, οἱ χρωματισμοὶ ἔξοχοι καὶ ἡ στερεότης των πολὺ ἀνωτέρα τῆς τῶν εὐρωπαϊκῶν, αἱ τιμαί των δὲ ἀσυγκρίτως οἰκονομικώτεραι. Ἄλλως τε καὶ ἀπὸ καθήκοντος πατριωτικοῦ ὀφείλομεν νὰ ὑποστηρίξωμεν τὴν ἐγχώριον βιομηχανίαν.

Τὴν ἀποκλειστικὴν πώλησιν τῶν ὑφασμάτων τούτων ἔχει ἀναλάβει τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου ἀρ θμ. 120 καὶ ἀπέναντι Θανοπούλου κατάστημα τῶν κ. κ. Α. Β. Διαμαντίδου καὶ Α. Ν. Παοαδοπούλου, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ τις ἀβρότητα καὶ εὐγένειαν προσωπικοῦ ζηλευτήν.

Συνιστῶμεν θερμῶς εἰς κάθε οἰκοδέσποιναν τὸ ἐπὶ τῆς ὁοῦ Κολοκοτρώνη, ἀρ. 3 νεοσύστατον κατάστημα τοῦ κ 'Ασπιώτου διὰ προμήθειαν κάθε εἴδους κονσέρβας καὶ ὀρεκτικῶν καὶ ποτῶν καὶ ἐδωδίμων.

Εἰς κουτιὰ εὑρίσκετε δι' ὅλην τὴν χειμερινὴν περίοδον κονσέρβες ἀπὸ μπάμιες, μελιτζάνες ἰμὰν μπαϊλεντί, ἀγκινάρες, φασουλάκια φρέσκα, πιζέλια, σπαράγκια

Αἱ τιμαί των μέχρι ἀπιστεύτου εὐθηναί, ἀπὸ 1 1)2—ἀδρ.

Μαρμελάτες ἀπὸ ὅλα τὰ φροῦτα, ροδάκινα, βερύκοκα, κυδώνια, μῆλα, αχλάδια. Τιμαὶ ἀπὸ 2=3 δρ.

Κονιάκ, μαστίχα, λεκέρ, μπύρες μὲ μάρκες ἐργοστασίων πρώτης τάξεως καὶ πάμφθηνα.

Γ. Μ. ΖΑΧΑΡΙΟΥΔΑΚΗΣ

Ὁδὸς Καλαμιώτου 9.

Ἦλθε καὶ πάλιν ἡ ἐποχὴ τῶν θερμῶν σκεπασμάτων τοῦ χειμῶνος. Ὁ ἐφαπλωματοποιὸς κ. Γ. Ζαχαρουδάκης τεχνίτης μοναδικὸς κατασκευάζει στρώματα καὶ ἐφαπλώματα καὶ μαξηλάρια μὲ πολλὴν τέχνην καὶ καλλαισθησίαν καὶ διὰ τοῦτο προτιμᾶται ἀπὸ τὰς ἑτοιμαζούσας προῖκας τῶν κοριτσιῶν μητέρας. Εἶνε ὁ προμηθευτὴς ὅλων τῶν μεγάλων ξενοδοχείων, σχολείων ὡς καὶ τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν ὡς συνδυάζων μὲ τὴν καλὴν ἐργασίαν καὶ τιμὰς πολὺ εὐθηνάς.

Ὁ Τσάμης ὁ μοναδικὸς πλέον ὑποδηματοποιὸς τῶν κυρίων, εὐρωπαΐζων εἰς ὅλα, εἰσήγαγε καὶ ἐδῶ τὸ σύστημα τῆς ἐπὶ ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα ἐκπτώσεως τῶν τιμῶν τῶν ὑποδημάτων του. Ἡ ἐποχὴ αὐτὴ εἶναι σήμερον ἡ τοῦ νεωτερισμοῦ τούτου, καθ' ὃν μεγίστη συλλογὴ ὑποδημάτων ἀνδρικῶν καὶ γυναικείων πωλεῖται μὲ ἔκπτωσιν 30 %.

Εἰς τὸ Κατάστημα τοῦ κ. Νικολ. Κυριαζῆ ὁδὸς Σταδίου καὶ Κολοκοτρώνη ἀριθ. 3 πωλοῦνται τὰ ὕδατα τῆς Ἑταιρίας Σαρίζης Ἄνδρου εἰς δαμιζάνας καὶ φιάλας· προμήθεια ἀπ' εὐθείας ἐκ τῶν πηγῶν καθὼς καὶ γλυκὰ Ἄνδρου Νεραντζάκια, Λεμονάκια καὶ Ἄνθος.

Μία ἐπίσκεψις ἀρκεῖ νὰ πεισθῆτε διὰ τὴν γνησιότητά των.

ΗΡΧΙΣΕΝ τακτικὰ τὸ μάθημα τοῦ σιδηρώματος εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν Σχολήν. Ὧραι διδασκαλίας ἀπὸ 8—12 καὶ ἀπὸ 2—5 καθ' ἑκάστην. Διὰ τὰς κυρίας τὰς ἐπιθυμούσας νὰ στείλουν τὰς ὑπηρετρίας των πρὸς διδασκαλίαν, ὡρίσθησαν αἱ μεταμεσημβριναὶ ὧραι. Διὰ τὰς ἐπιθυμούσας νὰ μάθουν δι' ἰδίαν χρῆσιν ὡρίσθησαν αἱ πρωϊναὶ ὧραι. Γίνονται δεκτὰ ἀσπρόρρουχα διὰ σίδηρον εἰς τιμὰς πολὺ εὐθηνάς. Ὑποκάμισα λούστρου καὶ κάθε εἶδος σιδηρώματος.

Εἰς τοῦ κ. Σκλέπα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρώνη ἀπέναντι Βουλῆς ὅλα τὰ εἴδη τῆς ταπετσαρίας, καναπέδες, πολυθρόνες, καρέκλες, σκαμνιὰ τελευταίων σχεδίων καὶ art nouveau.

Ἐπὶ πλέον κατασκευάζονται παραπετάσματα καὶ συγυρίζονται αἴθουσαι καὶ γραφεῖα καὶ ἑστιατόρια μετὰ πολλῆς καλαισθησίας. Τιμαὶ ἐκτάκτως συγκαταβατικαί.

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομήτριαί μας, αἱ καθυστεροῦσαι τὰς συνδρομάς των μέχρι σήμερον νὰ σπεύσουν εἰς ἐξόφλησιν τῶν καθυστερουμένων. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ.κ. ἀνταποκριτρίας καὶ ἀνταποκριτάς μας.

ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ

Κας Καρολίνας Κυριαζῆ Νικολαΐδειτς

Ἐν Πειραιεῖ Διασταύρωσις Λεωφόρων Μουνυχίας καὶ Ἀθηνᾶς

Οἰκία Μεταξᾶ

Τὸ ὡρολογοποιεῖον τοῦτο διευθύνεται παρὰ τῆς κ. Καρολίνας Κυριαζῆ Νικολαΐδειτς, ἥτις ἀναλαμβάνει πᾶσαν ἐπιδιόρθωσιν ὡρολογίων, καὶ παρέχει ἐκ τοῦ ἐργοστασίου της καινουργῆ τοιαῦτα εἰς τιμὰς πολὺ συγκαταβατικάς.